

zelenih vejah in pisane igračke so gledale nanjo. Otrok je stegnil obe roki proti smrečici — tedaj je žveplenka dogorela. Lučke so se dvigale višje in višje — kot bi bile zvezde na nebu. Ena izmed njih pa je padla na zemljo in je začrtala dolg ognjen lok za sabo.

»Zdaj nekdo umira,« je dejala deklica, kajti rajna babica, edina, ki je bila z njo dobra, je dejala: »Kadar se utrne zvezda z neba, gre dušica k Bogu.«

Prižgala je še eno žveplenko ob steni. Visoko je vzplamtela in v njeni svetlobi je stala babica, vsa jasna, svetla, mila in dobra.

»Babica!« je vzkliknila deklica, »vzemi me s seboj! Saj vem, da boš zginila, čim dogori žveplenka, tako kot so zginili gorka peč, dehteča pečenka in prelepo božično drevo.« — In brž je prižgala deklica vse žveplenke, ki so še ostale v škatlici, kajti hotela je obdržati babico pri sebi.

In vžigalice so zažarele v toliki svetlobi, da je bilo svetleje ko beli dan. Tako lepa in blažena ni bila babica še nikoli. Vzela je dekletce v naročje in splavali sta v višine, v svetlobo in srečo. Tam ni bilo več mraza niti gladu ne bojazni — bili sta pri Bogu.

A prihodnje jutro je sedela v kotičku, naslonjena na ledenomrzli zid, deklica, z rdečimi lički in smehljamem na ustnicah — mrtva, zmrznjena. Novoletno jutro je zasijalo na mrlička in dogorele žveplenke ob njem. »Hotela se je pogreti,« so dejali ljudje. Nihče ni slutil, kaj je bila lepega doživela, v kakšnem sijaju je bila splavala z babico v višave, v novo srečo.

Danilo Gorinšek:

Uspavanka.

Aja tutaja, aja tutaja,
očke zatisni, saj mamka bdi,
aja tutaja, vihar naj razsaja,
detece moje, naj zunaj grmi!
Aja tutaja, aja tutaja,
ali ne čuješ jokánja iz hiš?
Črni možicelj po tebe prihaja,
aja tutaja, če koj ne zaspiš.